

Ottilia Roos

IDENTITEETTI, HENKI JA ELÄMÄ.
-TAIDEGRAAFIKON PÄIVÄKIRJA

Kuvataiteen koulutusohjelma
2019

IDENTITEETTI, HENKI JA ELÄMÄ – TAIDEGRAAFIKON PÄIVÄKIRJA

Roos, Otilia
Satakunnan ammattikorkeakoulu
Kuvataiteen koulutusohjelma
Toukokuu 2019
Sivumäärä: 44

Asiasanat: Päiväkirjat, työprosessit, taidegrafiikka, akvatinta, etsaus

Tässä opinnäytetyössä tutkittiin yksityiskohtaisesti prosessia taideteoksen ideoinnista sen valmistumiseen asti. Rehellisillä ja säännöllisillä päiväkirjamerkinnoillä tekstiin annettiin aito kuva siitä, millainen matka taideteoksen toteuttaminen oikeasti on. Prosessipäiväkirja sisältää niin onnistumiset kuin epäonnistumiset, joita grafiikkaa tehdessä tulee väistämättä kohtaamaan. Lukijalle selviää, miten taiteilijan ongelmanratkaisukyky toimii tällaisten tilanteiden sattuessa.

IDENTITY, BREATH AND LIFE – GRAPHIC ARTIST’S DIARY

Roos, Otilia

Satakunnan ammattikorkeakoulu, Satakunta University of Applied Sciences

Degree Programme in fine arts

May 2019

Number of pages: 42

Appendices:

Keywords: Diaries, work process, printmaking, aquatint, etching

The purpose of this thesis was to investigate the creation process of an artwork from the idea to the completion. The honest and regular diary entries provide an authentic understanding of the journey from the beginning to the end of finishing an artwork. The process diary includes the successes and failures of which any graphic artist will inevitably face. The reader will find out how the problem-solving abilities of an artist work in situations like these.

SISÄLLYS

1 JOHDANTO	5
2 PIENTÄ KIVAA PÄIVÄKIRJOISTA	8
3 PROSESSIPÄIVÄKIRJA	11
3.1 SYKSY 2018	15
3.2 POHDINTOJA	15
3.3 TALVI 2019	17
3.4 KEVÄT 2019	36
4 LOPPUSANAT	42
LÄHTEET	44
LIITTEET	

1 JOHDANTO

Taiteilijalle elämässä suurin stressiä tuottava asia on ylivoimaisesti pelko siitä, onko tarpeeksi luova, ajatteleeko kaiken varmasti nyt sieltä laatikon ulkopuolelta.

Tuntuu, että taiteilijoilta odotetaan jatkuvasti syvällistä ajattelukykyä ja taitoa ajatella kaikki erilaisesta, sekä mielenkiintoisesta näkökulmasta. Kyynisen sekä realistisen luonteen omaavana ihmisenä tunnen jääväni ulkopuolelle nykyisestä taidemaailmasta, jossa kaiken taiteen pitäisi vaikuttaa ja muuttaa maailmaa. Haluaisin miettiä hetken tätä. Miten minä, kyynisyyden ja realistisen ajattelun ruumiillistuma, olen päätenyt kouluun, josta valmistutaan maailman epärealistisimpaan ammattiin? Se kertoo jotain tästä alasta, ei tätä valita, tähän päädytään. On minullakin ollut huomattavasti ”järkevempiä” urahaaveita, palomiehestä eläinlääkäriin, mutta jotenkin taidemaailma sai minunlaiseni realistin imaistua syövereihinsä. Ei varmaan miltään toiselta alalta löydy niin toisistaan erilaisia ihmisiä kuin taidealalta. En ole missään aikaisemmin tuntenut niin paljon ihmisiä, joihin samaistun, mutta samanaikaisesti en löydä mitään yhteistä heidän kanssaan. Hämmäntävää, ristiriitaista ja silti, upeaa.

Syksyllä, kun aloimme saamaan enemmän informaatiota siitä, millainen opinnäytetyön kirjallisen osuuden kuuluisi olla, minulta ei mennyt kovin kauaa päättää minkä muodon kolmesta vaihtoehdosta omalleni valitsisin. Essee tai tutkimus olisivat olleet tällaiselle kirjoitustaidottomalle vähän liian suuri haaste, varsinkin, kun en ole kirjoittanut mitään sen kaltaista ylioppilaskirjoitusten jälkeen, joista tällä 26-vuotiaalla käävällä on kulunut melkein pä ikuisuus. Joten jäljelle jäi prosessipäiväkirja. Sekin tulee olemaan minulle mielenkiintoinen prosessi, sillä en ole päiväkirjan kirjoittamista koskaan harrastanut, vieläpä säännöllisesti. Seuraavaksi oli aika päättää, minkälaisen haluaisin päiväkirjastani. Kieliasun ja tunnelman tulisi kuvastaa minua ja kertoa yksityiskohtaisesti työskentelystäni olematta samalla ikävyyttävä. Sitten muistin erään huvittoman ja mielenkiintoisen päiväkirjan, jonka luin muutama vuosi sitten: Salvador Dalin Neron päiväkirja. Siinä muuten erittäin viihdyttävä opus, jos jotakuta henkilö sattuu yhtään kiinnostamaan. Yltiörehellinen, rento ja samalla Dalille ominaisen tapaan surrealistinen kirjoitelma, joka ei jätä kylmäksi. Mikäli luulee lukeneensa juuri oudoimman lausahduksen koskaan, niin seuraavalla sivulla saa jo todeta olleensa

väärässä. Vaikka en todellakaan omaa samanlaista kirjoitustaitoa tai edes prosenttiaakaan Dalin mielenkiintoisesta persoonasta, niin olen ottanut omaan päiväkirjaani vaikutteita siitä. Olen pyrkinyt pitämään kieliasun rentona ja rehellisenä, lisäämällä samalla sopivan määrän sarkasmia sekä huumoria tyydyttääkseni sisälläni elävän pienen koomikon tarpeet. Halusin kirjoitukseni olevan helppolukuista ja silmää miellyttävää, joten päätin pitää tekstin muodon ilmavana ja kappalejaot irrallisina. Silloin ei tunne lukevansa vain suurta massaa tekstiä, joka helposti puuduttaa lukijan jo kättelyssä. Tämä oli myös piirre, josta pidin Dalin päiväkirjassa. Haluan mainita sarkasmin käytöstäni vielä sen, että jos jokin asia tämän kirjoitelman sisällössä ei miellytä tai loukkaa lukijaa jollain tapaa, sellaiset kohdat voi vapaasti tulkita sarkasmiksi. Suurella todennäköisyydellä ne myös ovat sitä. Ja mikäli jostain syystä olen loukannut jotakuta ilman sarkasmia, neuvon silti tulkitsemaan asian niin. Pysyvät kaikki tyytyväisempinä.

”6. Päivänä

Tunnen joka aamu herätessäni suurta nautintoa. Keksinkin siihen syyn tänään ensimmäistä kertaa: Nautin olla Salvador Dali! Kysyn itseltäni ihastusta täynnä, että mitähän ihmeellistä tämä Salvador Dali aikoo tänäänkin tehdä. Ja joka aamu minun on aina vain vaikeampi ymmärtää, miten muut voivat yleensä elää olematta Gala tai Salvador Dali.” (Dali, 1964)

Dali on mielestäni ainoa henkilö, jolle noin häikäilemätön narsismi sopii. Syy on melko yksinkertainen: tyypillä on varaa olla narsisti. Hän on naurettavan taitava maalari ja mitä voin tämän suomennetun kirjallisuuden perusteella sanoa, myös melko mielenkiintoinen kirjoittaja. Luulen, että kukaan ei voi myöskään yltää ulottuvuuksiin, joihin tämän hullun neron pääkoppa on kyennyt.

Dalin lisäksi on olemassa yksi toinenkin nero vertaansa vailla, nimittäin vanha kunnan Leonardo Da Vinci. Luulen että maailmassa ei ole ollut kovinkaan montaa ihmistä, jotka olisivat aamulla herätessään sitä mieltä että ”tämähän voisi olla oiva päivä käpytikan kielen rakenteen piirtämiseen.” (CBS Sunday Morning, 2017)

Se määrä uteliaisuutta, jota kyseiseltä ihmiseltä löytyy, on vain jotain aivan käsittämättömiä. Tämä uteliaisuus ja mielenkiinto kaikkea mahdollista kohtaan taitaa olla nimenomainen syy siihen, miksi Leonardo on jo hyvän aikaa tituleerattu neroksi. 67 elinvuotensa aikana Leonardo Da Vinci ehti työskentelemään niin taidemaalarin, arkkitehdin, keksijän kuin filosofinkin ammatin parissa. (Lahdensuu, 2007) Itsellehän

tuntuu vaikealta tehdä mitään hyödyllistä yhden koulu- tai työpäivän jälkeen. Tuntuu että osasyynä voisi olla tämä virikkeiden määrä nykyaikana. Vähän liiankin helppoa keksiä itselleen tekemistä YouTuben tai Netflixin maailmasta, johon sitten tuhlaantuu kaikki se ylimääräinen aika, jonka voisi kuluttaa paljon rakentavimpiinkin asioihin. Voisin esimerkiksi mennä avaamaan ruumiita ja tutkimaan niiden anatomian rakenteita, tai suunnittelemaan helikoptereita tai konekivääreitä. Potentiaalinen vaihtoehto olisi myös viettää ilta kirjoittaen havaintoja kaikesta, jota olen nähnyt sen päivän aikana. Hyvä jos nykypäivänä ehtisi edes yhden havainnon tekemään ympäröivästä maailmasta, kun silmät ovat koko ajan kännykässä kiinni. Eipä sinänsä, internetin maailma olisi vaikka ja mitä informaatiota täynnä, mutta tuskinpa juuri kukaan meistä sitä hyödyntää niin laajalti, kuin se olisi mahdollista. Voi kuinka innoissaan olisi Leonardo ollut, jos olisi saanut käteensä laitteen moisella sisällöllä. Toisaalta olisi ollut ikävää, jos yhden renessanssin merkittävimmän kirjallisen perinnön kirjoittaja olisi poltettu noitaroviolla.

2 PIENTÄ KIVAA PÄIVÄKIRJOISTA

Olen päättänyt kertoa teille sanasen päiväkirjoista ja niiden kirjoittamisesta, taaten näin pehmeämmän siirtymän johdannon ja prosessipäiväkirjani välille, eikö olekin huomaavaista?

”Pohjimmiltaan kirjoittaminen auttaa selkiyttämään ajatuksia, tunteita ja tekoja. Kirjoittaminen laajentaa kokemuksia ja rikastaa näin elämää. Päiväkirja voi toimia myös terapeutisena välineenä. Se on ikään kuin kuulija, joka saa tietää kokemuksistamme. Omien ajatusten ja tunteiden kirjoittamisessa on aina terapeutinen ulottuvuus. Päiväkirja voi auttaa meitä tutustumaan itseemme paremmin, löytämään vastauksia kysymykseen ”kuka minä olen?”” (Pietiläinen, 2009)

Tämän päiväkirjan tarkoitus ei ollut kuitenkaan vastata kysymykseen ”kuka minä olen?”, vaan ennemminkin kysymykseen ”millainen prosessi kuvataiteen lopputyön tekeminen minulle oli?”. Syvälinen ja ytimekäs kysymys, eikö? Vaikka en ole vielä tähän mennessä saanut päiväkirjaani päätökseen, voin jo nyt sanoa, että sen kirjoittaminen on ollut minulle kiehtova kokemus. Taisinkin jo tuossa aiemmin mainita, etten ole päiväkirjaa ennen kirjoittanut, tai nyt kun mietin, niin taisin minä kaksi sivua yläasteella kirjoittaa, lasketaanko se? Joka tapauksessa, olen oppinut kirjoittaessani paljon sekä itsestäni, että myös työskentelyprosessistani, mikä onkin aikaisemmin tuntunut hieman sekavalta ja kaaosmaiselta. En tiedä johtuuko se säännöllisestä kirjoittamisesta vai päättäväisyydestä, mutta tunnen, että työskentelytapani on ollut paljon järjestelmällisempi tämän vuoden aikana kuin aiemmin. Olen tehnyt paljon testilaattoja ja päätöksiä, joita en olisi viitsinyt aiemmin tehdä. Aiempi minäni olisi halunnut ryhtyä heti toimeen ja unohtaa kaiken muun. Ehkä päiväkirjan kirjoittaminen pakotti minut kerrankin miettimään, mitä milloinkin teen, eikä vain suin päin tekemään sitä, mikä ensimmäisenä tulee mieleen. Tällaiselle hätähousulle kirjoittaminen on ollut oiva tapa jäsenellä ajatuksia ja tekoja. Se kun saisin vielä jäseneltyä tätä tekstiäkin.

Nykyään erittäin suosittu päiväkirjamuoto on videobloggaaminen. YouTube on täynnä erilaisia persoonia, jotka kuvaavat päivän tapahtumiaan ja tunteitaan, aivan kuten päiväkirjassakin. Tässä tapauksessa kuitenkin kaikki tallentuu paperin sijasta kameran muistikortille. Videopäiväkirjassa on se hyvä puoli, että sillä pystytään kuvaamaan niin paljon, niin lyhyessä ajassa. Klassinen sanonta ”kuva kertoo enemmän kuin tuhat

sanaa” ilmaisee asian hyvin. Videopäiväkirjan katsominen voi myös helposti olla mielenkiintoisempaa, kuin kirjoitetun päiväkirjan lukeminen. Tunnelman luominen ja mielenkiinnon säilyttäminen on vain helpompaa videolla. Taustamusiikki, editointi ja sommittelu ovat vain harvoja niistä keinoista, joita videobloggaaja voi käyttää, säilyttääkseen katsojan mielenkiinnon. Niin yksinkertainen asia kuin aamuteen nauttiminen on paljon mielenkiintoisempaa videolla kuin tekstinä ruudulla tai paperilla. Kirjoittaessa tällaisen tylsän arkiasian kertominen voikin tuntua turhalta, mutta esimerkiksi minulle teen juominen oli suuri osa lopputyöprosessiani. Jos jokin ei sujunut, tai jos sujuikin, oli nautittava kuppi teetä joko rauhoittuakseen tai nauttiakseen tilanteesta. Työpäivä oli hyvä aloittaa aina rauhallisin mielin, johon minut auttoi teekupillinen ja kirjan lukeminen. Usein saatoin myös kirjoittaa päiväkirjaa heti aamusta, aivan kuin kertoakseni myös itselleni, mitä sinä päivänä aion tehdä. Vaikka videopäiväkirjan tekeminen voisikin tällaisessa taideprosessissa olla kuvaavampi ja mielenkiintoisempi tapa prosessin näyttämiseen, niin tunnen, että kirjoittaminen on kuitenkin minulle paljon mieluisampi sekä toimivampi tapa ilmaista itseäni. Itsensä tallentaminen videolle olisi ollut minulle liian henkilökohtaista ja vaikeaa.

Kun kerta olet päässyt näin pitkälle tässä farssissa, saanen ilmoittaa, että et ole edes aloittanut.

”Farssi on komedia, jonka viihdyttävyyys perustuu väärinkäsityksiin, yhteensattumiin, absurdeihin tilanteisiin, verbaaliin huumoriin ja nopeaan, loppua kohden kiihtyvään juoneen. Farssit päättyvät yleensä onnellisesti. Farssin tarkoitus on siis saada yleisö nauramaan ja hymyilemään.” - Wikipedia

Lopuksi haluan vielä mainita yhden hyvän esimerkin videovlogista sekä farssista. Laeppavian tekemä video ”Myday-haaste” on rempseä parodia Myday-konseptista, joka on siis Youtubessa englanninkielisellä nimellään paremmin tunnettu arkipäivävlogi. Videolla Rauskina tunnettu youtubettaja kuvaa arkipäivänsä kulun aamupalan kautta nukkumaanmenoon asti, sisältäen videoonsa runsaalla mitalla mm. huumoria, sarkasmia ja itseironiaa. (Laeppavika, 2016) (Kuva 1)

(Kuva 1) Ruutukaappaus videosta: Myday-haaste

3 PROSESSIPÄIVÄKIRJA

19.12.2018

Luin tänään ensimmäistä kertaa Theseuksesta aiemmin valmistuneiden opiskelijoiden opinnäytetyön kirjallisia osuuksia. Tunnen itseni huomattavasti motivoituneemmaksi kirjoittamisen suhteen kuin aikaisemmin. Nyt sentään minulla on hieman parempi käsitys siitä, minkälainen tämän tekstin on tarkoitus ylittää olla. Vaikka etukäteen olenkin vastaanottanut informaatiota kirjallisen osuuden vapaasta muodosta ja sisällöstä, niin se on vain aiheuttanut minussa suunnatonta stressiä. Vapaus lisää tuskaa. Rakastan suunnitelmia ja järjestelmällisyyttä elämässä. Liika vapaus aiheuttaa minussa vilunväreitä ja ahdistusta.

Nyt saunaan.

Prosessipäiväkirjan kirjoittamista viivästyttää kuitenkin se, että taiteellinen prosessi ei ole vielä kunnolla alkanut.

Lämpimikseni voin kuitenkin valaista teitä siitä, mitä olen tehnyt tähän asti.

3.9.2018

Noni, ensimmäinen päivä koulussa nelosena. Tuli tässä sellainen idea, että voisi tehdä lopputyön kirjalliseen osuuteen jotain tekstiä kuolevaisuudesta, sen symboliikkaa taiteessa yms. Miten elämän heiveröisyyttä kuvataan yms.

Oli kaikki pisteet suoritettuna, taitaapi jäädä paljon loppoaikaa nelosvuonna, niin siinä käy, kun käy koulut ahkerasti! (jälkikommenttina: no nii justinsa joo näihä se meni).

No voipahan keskittyä täysillä lopputyöhön. Käyn tuossa vielä uudestaan tuon polymeripohjaiset tekniikat. Muistuu paremmin mieleen tekniikat, mitä itse lopputyössäkin meinasin hyödyntää.

4.9.2018

Jee! Työtila varattu! Ja sain juuri sen minkä halusinkin. Kaverikin muuttaa naapuriin, mikä on mukaisaa. Huomenna sitten pesänrakennusta.

10.9.2018

Nonni! Työtila sisustettu kodikkaasti! Saatoin innostua hieman liikaa kasvien määrän suhteen, mutta onpahan miellyttävä tila olla. Oikeasti inspiroitunut olo, että voisi jopa tehdäkin jotain täällä!

12.9.2018

Sain aloitettua lukemaan Harry Pottereita alusta, tosi comfy- olo lukea tässä täydellisessä pesässä, jonka olen saanut sisustettua täydellisesti. (Päiväkirjainäni selkeästi piti sanasta täydellinen tuona päivänä).

6.11.2018

Pitkästä aikaa! Nyt on mallikuvat tulostettu ja parin teekupillisen ja muutaman Potterin sivun jälkeen voisi aloittaa maalaamisen. Näiden maalauksien pohjalta pääsen aloittamaan lopputyön grafiikan osuutta.

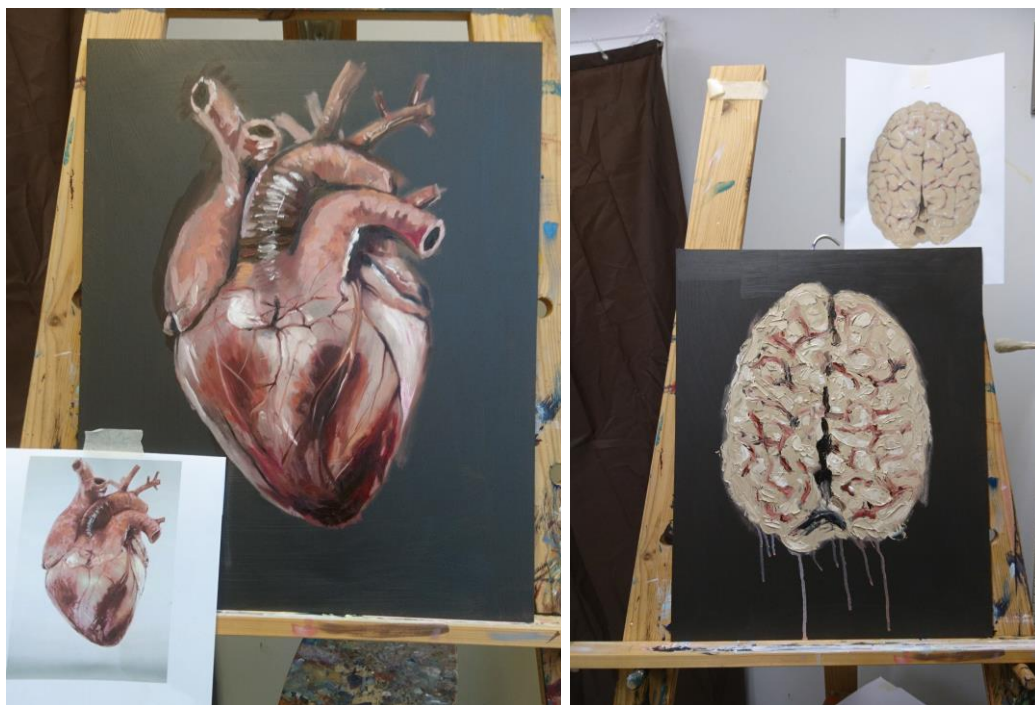
Huvittavaa ajatella, että alun perin ajattelin, että olisin lopputyön kanssa loppusuoralla joulun mennessä, ja tässä sitä nyt ollaan vasta aloittelemassa. Eipä mennyt ihan niin kuin suunnitteli. No eiköhän tämä kuitenkin ajoissa valmiiksi saada, tuottelias kun olen. Ainakin sitten kun vihdoinkin aloitan.

Onpas muuten mukava maalata sisäelimiä. Aloitin nyt työstämään tuota sydäntä ja se lähti käyntiin ihan mukavasti. Jotenkin harmittaa se, kun en ole ennen maalannut juuri sellaisia asioita kuin olen halunnut, vain koska olen pelännyt elinten ym. vastaavien aiheiden olevan ”liian ällöttäviä” tms. Jotenkin heti tuntuu maalaaminen luontevalta ja miellyttävältä, kun aihe on itselle mieluisa.

7.11.2018

Sydän hyvässä vaiheessa. Maalasin vaalean taustan, että tulee enemmän semmoinen ”sairaalamainen” fiilis tms. Näyttää myös paremmalta mustavalkoisena. Olisi nyt

tavoitteena joululomaan mennessä saada nuo kolme maalausta valmiiksi ja kuvattua, että sitten loman jälkeen pääsisi sitä grafiikan osuutta työstämään vihdoinkin. Onhan tässä lisäksi joulumyyjäiset tulossa niin kyllä sitä tekemistä riittää. Mutta ei-pähän ole tylsää.

(Kuva 2) Maalaukset vaiheessa

15.11.2018

Maalaus ei oikein etene. (Kuva 2) Ei sillä, että se mitään haittaisi. Olen innostunut tekemään grafiikkaa tässä vaiheessa. Rupesin testailemaan tuota sokeriakvatintaa, kun siitä on nyt se pari vuotta, kun viimeksi sitä tuli tehtyä ja kun kerta meinasin sitäkin tekniikkaa hyödyntää lopputyössä niin hyvä sitä on etukäteen harjoitella, ettei ole sitten sormi suussa sen oikean työn kanssa. (ei elämä, hengitä välissä!)

Mutta tuntuu mukavalta testilla erilaisia juttuja. (Kuva 3) Ensi viikolla voisin tehdä pari testilaattaa Image-Onista kun sitä polymeerikalvoa tuli vihdoin lisää!

(Kuva 3) Sokeriakvatintakokeiluja

4.12.2018

Erittäin hienoa kyllä lähteä jotain kirjallista kirjoittamaan ilman minkään sortin harjoitusta. En koe itseäni kyllin syvälliseksi ihmiseksi pohtiakseni 20 sivun verran jotain. No se jää nähtäväksi minkälaista paskanjauhantaa tästäkin taas tulee. Pitäisi jopa kohta aloittaakin. Hui.

Tunnen itseni ulkopuoliseksi suoraviivaisten ja tappavan realististen ajatusteni kanssa. En kuulu tänne, on ensimmäinen ajatukseni kirjallisen aloitusseminaarissa.

Ainiin! Aloin maalailemaan eilen palettiveitsen kanssa, ja se tuntuikin tosi toimivalta ja mukavalta taas pitkästä aikaa. Palettiveitsen tuoma tekstuuri voisi toimia hyvin valokuvassa. Kuitenkin nämä maalaukset ovat olemassa ainoastaan sitä varten, että voin käyttää niitä valokuvapohjaisessa grafiikassa. Edelleen kysymysmerkki Image-

Onin kanssa. Pelottava ajatus jos ”joudun” tekemään lopputyön fotoetsauksella, jolloin työn onnistuminen riippuisi kahden täydellisen akvatintan onnistumisesta..

8.12.2018

Onko paine ihmisen paras muusa?

Toivon että ei.

Ärsyttää, etten ottanut sitä Dalin päiväkirjaa mukaan Tampereelle. Olisin voinut lukea sitä olusen ääressä kaupungilla. No onneksi huomenna Tammelaan niin saa luetua sitä taas pitkästä aikaa. Toivottavasti lähtisi jonkin sortin inspiokset liikkeelle.

3. 1 SYKSY 2018

31.8.2018

Laitan tämän ylös, niin ettei sitten unohdu. Alkuperäinen ajatushan oli, että olisin tehnyt semmoisen yhden ison grafiikan, missä olisi sydän...Mutta sitten viime yönä tuli mieleen tehdä triptyykki, missä olisi ihmisen tärkeimmät sisäelimet: Aivot, keuhkot ja sydän. Identiteetti, henki ja elämä.

En tiedä onko liian tekosyvällinen tms...

3.2 POHDINTOJA

Taiteilijan suurin stressinaihe on jatkuva kysymys siitä, olenko tarpeeksi luova, ajattelenko tarpeeksi ”laatikon ulkopuolelta”? Joten lienee ilmiselvää, että lopputyön aihetta pohtiessani, kävin suurta taistelua pääni sisäisen äänen kanssa, joka huusi: ”LIIAN TYYPILLISTÄ!”. Mutta tarpeeksi ponnisteltuani päätin vihdoinkin hiljentää tämän äänen ja valita aiheen, joka on kiinnostanut minua jo vuosia: Anatomia, tarkemmin rajattuna; Ihmisen sisäelimet.

Anatomia on jo pitkään ollut minulle erittäin kiehtova aihe. Olen vältellyt aiheen kuvaamista taiteessani oikeastaan vain siksi, että olen tuntenut aiheen olevan jo niin

kuvattu sekä yleisesti ihmisten pitävän sisäelimiä ällöttävinä. Ei olisi järkeä kuvata sellaista, mitä suurin osa ihmisistä ei pidä kiinnostavana tai kauniina. Moni ihminen pitää minua varmasti hulluna tai outona kun pidän sisäelimiä kauniina. Voin yrittää selittää itseni. Olen erittäin järjen kautta elävä ihminen. Mietin kaiken ensisijaisesti järjellä ja saan suurta tyydytystä järkevästä ja tieteellisistä asioista. (Se miten olen taidealalle päätenyt, päästään myöhemmin.) Minulle ihmiskeho on mielenkiintoinen kone. Se, miten verta pumppaava sydän, happea hiilidioksidiksi muuttavat keuhkot, tai miten kaiken päättävät aivot pitävät meidät elossa ja tekevät meistä yksilön, on minulle äärettömän kaunista ja kiehtovaa. Hyvin öljytty koneisto, jossa jokaisella osalla on tarkoitus ja tehtävä.

19.12.2018

Aiemmin olin sitä mieltä, että minulle helpoin tapa aloittaa opparin kirjoittaminen olisi vain aloittaa suoraan kirjoittamaan...No aion nyt syödä sanani ja alkaa suunnittelemaan (kyllä, minä, suunnittelemaan!) Jospa se helpottaisi jäsentelemään tekstiäni hieman, ehkä jopa ajatuksianikin.

Tästä se siis lähtee!

Tunnen parempaa motivaatiota kirjallista osiota kohtaan. Saatan jopa tänään aloittaa kirjoittamista. Jää nähtäväksi.

Huomenna laivalle kuuntelemaan äidin kanssa raskaita joululauluja.

Tunnen syvää hengenheimolaisuutta lukiessani erään aiemmin valmistuneen opiskelijan kirjallista työtä. Jätän nimen tietoisesti mainitsematta. Löydän samankaltaisuuksia realistisista ja mahdollisesti kyynisistä miellelyhtymistä taidealaa kohtaan. Realistinen tunne siitä, että en tule taidetta tekemään työkseni sen takaaman taloudellisen stressin vuoksi. Tunnen itseni hyvin ulkopuoliseksi positiivisten ja tunteellisten ihmisten joukossa.

Aloita jo kirjoittaminen!

Yritä edes!

En tahdo.

Tai no, yritin tänään aiemmin kirjoittaa, sainkin vajaan sivun epämääräistä pohdintaa aiheenvalinnasta aikaseksi, mutta no, en ilmeisesti osannut tallentaa sitä oikein ja kaikki on kadonnut. En ole ennen käyttänyt tätä Wordin versiota. Lievä vitutus, toisaalta jatkuvasti mieltäni valtaava välinpitämättömyys jättää nuo tunteet alleen.

28.12.2018

Katson Arman Pohjantähden Alla ja kateellisena pohdin, kuinka yksinkertaisia ongelmia monissa muissa ammateissa on. Useissa ammateissa on olemassa selkeät säännöt, joita noudattamalla työssä pärjää. Taiteilijalle tällaista säännöstöä ei kuitenkaan ole. Olen järjestelmällinen ja rutiinista nauttiva ihminen. Olisi se aika mahtavaa, jos taiteilijan työhön olisi olemassa ohjekirja, jonka mukaan toimia: ”tässä aiheista, joista valita, näin monta päivitystä kannattaa julkaista somessa näkyvyyden ylläpitämiseksi, tässä kaikki yhteystiedot, joita työssäsi tarvitset jne.” No se nyt olisi varmaan liiankin helppoa.

3.3 TALVI 2019

4.1.2019

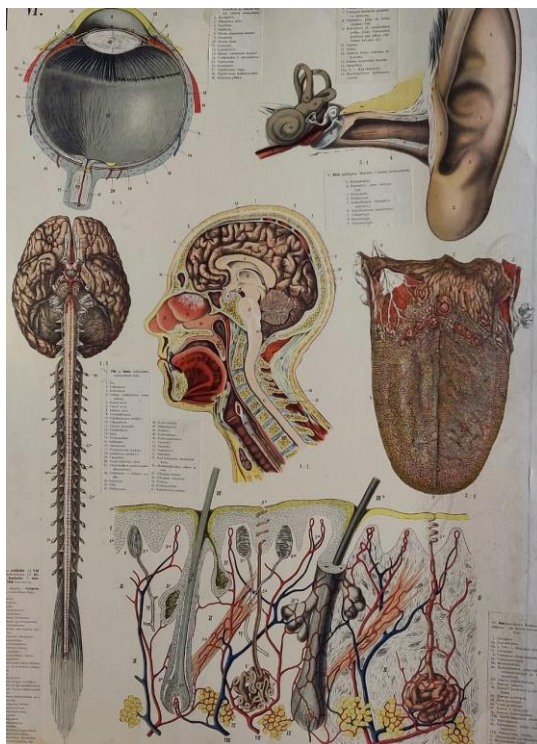
Uusi vuosi.

Pohdin tekniikoita. Jäätävä stressi, saanko sitä Image-on:ia lainkaan toimimaan. Voisin suosiolla jättää sen tekniikan pois ja sen sijaan käyttää sitä fotoetsausta. Tiedän aiemmin pohtineeni kannattaako työtä jättää kahden akvatintan varaan, mutta voisin tehdä fotoetsaukseen hieman vaaleamman akvatintan, jolloin epäonnistumisen riski on pienempi sekä etsausviiva erottuisi siinä paremmin. Voisin tehdä toiselle laatalle lisäksi sokeriakvatintan, että saan lisää ”luonnosmaista” tunnelmaa työhön. Pidän sokeriakvatintan musteroiskemaisesta jäljestä kovasti. Voisin alkuviiikosta tehdä pienen koelaatan/laatat siitä, miten em. tekniikat toimivat keskenään.

Mikäli päädyn käyttämään tuota fotoetsausta, voisinko ottaa valokuvia omistamistani lääketieteen opetustauluista ja käyttää niitä tekniikan pohjana jo aloittamieni maalausten sijasta? (Kuva 4) Voisi olla mielenkiintoisempi vaihtoehto...

Kävin muuten tuossa keskiviikkona pitkästä aikaa kirjastossa. Lainasin pari kirjaa Dalista ja Da Vincistä, jospa näistä saisi jotain inspiraatiota kirjalliseen osioon.

Tein photarilla testauksia erilaisista suotimista (threshold, mezzotinto). (Kuva 5)
Inspiroitunut olo!

(Kuva 4) Kuva omistamastani opetustaulusta ja vieressä Photoshopkokeilu (Kuva 5)

7.1.2019

Koululle taas palauduttu loman jälkeen.

Heti aloittelin testilaatan pohjustamisella fotoetsausta varten. Turhauttavaa kun hommia ei saa jatkettua samana päivänä, kun täytyy odottaa positiivilakan kuivumista. No tässä odotellessa tulostin kalvot valotusta varten, sekä sekoitin lipeän laatan pesua

varten. Huomenna jos saisin hilattua itseni ajoissa koululle tekemään laatan syövytystä vaille valmiiksi. Puolelta päivin on opinnäytetyön seminaaria niin loppupäivä menee sitten siinä.

Mietin myös lopputyön kuparilaattojen kokoa, kävin mittaamassa happuhuoneen syövytysaltaat. Suurin mahdollinen koko olisi 70x60 cm. Korkeudeksi otan varmaan tuon 70 cm, mutta vaakamitta varmaan lähempänä 50 cm. Pysyy mittasuhteet sopivimpina kuvia ajatellen.

Oli myös mukavaa huomata, että kaikki työtilani kasvit olivat hengissä loman jäljiltä.

8.1.2019

klo 8:53

Ihme on tapahtunut!

Nelosvuonna koululla ennen yhdeksää! On uniongelmissä sentään jotain hyötyä.

Laitoin juuri valotuslaitteet lämpiämään. Ehkä saan jotain jopa aikaiseksi ennen oppariseminaaria.

Tulostelin eilen illalla kuvat, joita aion käyttää fotoetsauksen pohjana. Muokkasin kuvat harmaammiksi antamaan hieman osviittaa siitä, minkälaiselta vaaleampi akvatinta näyttäisi. Tarkoitukseni olisi piirrellä tussilla tulosteiden päälle hahmottamaan tulevaa etsausviivaa.

Oli jännittävä fiilis nähdä tulosteet vierivieressä, tavallaan loi nyt konkreettisemmän mielikuvan lopputyöstä. Tuntuu hyvältä.

10.1.2019

Kunnianhimo ottaa vallan.

Tällä hetkellä pelkkä mustavalkografiikka ei tunnu riittävältä. Opettajan ohjauksella sain tietää paremman toteutustavan nykyiselle idealleni. Voin laittaa sokeriakvatintan, fotoetsauksen ja etsauksen samalle laatalle. Olin aiemmin huolestunut siitä, voinko laittaa kaksi akvatintaa päällekkäin, minun täytyy vain kiinnittää huomiota siihen, että akvatintojen karkeusasteet eroavat tarpeeksi toisistaan. Laittamalla kaikki nämä tekniikat samalle laatalle vapauttaa mielessäni ajatuksen kunnianhimoisemmasta ideasta: Lisään työhön värilaatan! Sydämeen voisi tulla punainen laatta, punainen tausta ja lyhyemmillä syövytysajoilla leikkimistä. Yksikin väri toisi töihin paljon enemmän syvyyttä. Toki ajatus kahdestakin värilaatasta on pyörinyt mielessä. Varon vain, etten aloita jotain, mitä en ehdi hoitaa kunnialla loppuun. Grafiikan kanssa täytyy olla myös varaa siihen, että jotain menee pieleen. Toisaalta haluan haastaa itseäni lopputyön kanssa niin, että sen vihdoinkin ollessa valmis, voin sanoa sen olevan paras työ mitä olen tähän mennessä tehnyt. Voi kuulostaa aika itsekriittiseltä, mutta haluan ottaa kaiken irti grafiikan tekemisestä vielä, kun siihen on mahdollisuus. Tunnen itseni. Valmistumisen jälkeen grafiikan tekeminen jää taatusti tauolle, sillä tilojen löytäminen ja tarvikkeiden hankinta vaikeutuu huomattavasti. En valita, se nyt vain on fakta, että grafiikan tekeminen koulun ulkopuolella tulee vaatimaan enemmän vaivaa kuin nyt. Myös se, että uudessa paikassa monia asioita joutuu opettelemaan uudestaan mutkistaa asioita. Toivottavasti joku päivä olisi varaa omaan ateljeehen.

Odotan innolla, että pääsen aloittamaan lopputyötä. Teen vielä pari testiä tekniikoista ennen kuin siirryn isommille laatumille. En malta odottaa!

13.1.2019

Sunnuntainen melankolia.

Parasta lääkettä tiedossa heti huomenaamusta: Työntekoa!

Tarkoituksena tehdä sokeriakvatinta loppuun sekä laittaa toiselle laatalle akvatinta värilaattaa varten. Olen innoissani.

Toimisiko ruskea värilaatassa?

Toisi enemmän ”anatomialuonnos”- tuntua...

Täytyy tehdä värikokeiluja, kunhan saan testilaatat valmiiksi.

14.1.2019

Tuli vedettyä sellainen kahdeksan tunnin koulupäivä. Sain testilaatat tehtyä ja otettua vielä koevedoksenkin! (Kuva 6) Olen melko tyytyväinen, mutta en silti tuntenut sykähdyttä sisimmässäni ottaessani vedoksen prässistä. Se kertoo siitä, että tarvitaan jotain lisää.

When in doubt, add more black.

(Kuva 6) Ensimmäinen koevedos

Lainaan koululta vähän työkaluja, mezzotinto- rautoja sekä kuivaneulan. Näillä jos ei tule tarvitsemaani seksikästä grafiikan mustaa, niin sitten ei millään!

15.1.2019

Nyt oli hyvä työskentelypäivä.

Otin uuden vedoksen eilen korjaamastani laatasta, tällä kertaa käytin värilaatassa punaisen sijasta punaruskeaa, ja ai että! Nyt on komeeta! Tältä sen kuuluu tuntua, kun ottaa onnistuneen vedoksen prässistä! Nyt on saatu sydän sykkimään kunnolla!

Löytyy kaipaamaani syvää mustaa ja väriyhdistelmätkin ovat paljon pehmeämmät. (Kuva 7) Onnistunut olo tämän puolesta. Muistutti minua taas siitä, miksi olen graafikko. Mikään ei voita tunnetta, minkä saa, kun pitkän laattojen työstämisen jälkeen nostaa grafiikanpaperin laatan päältä ja näkee onnistuneen vedoksen.

(Kuva 7) Luonnos ja pari värikokeilua

Pohdin tänään myös lopullisten laattojen kokoa. Leikkasin paperista erilaisia malleja ja silmäilin niitä. Olin alun perin ajatellut, että tekisin suoraan niin suuren työn kuin mahdollista (happoaltaaseen olisi mahtunut max. 60x70cm laatta).

Mutta...

No sanotaan näin, leikkasin kuparista sellaisen 67x48cm kokoisen laatan ja se sai minussa aikaan pakokauhun tunteita...Riskit ja todennäköisyydet työn epäonnistumisesta ovat liian suuret. Haluan myös pystyä käsittelemään laattaa helpommin, joten päädyin tekemään laatan, joka on 49x37,5 cm, joka sekin on suurempi syväpainografiikan työ, mitä olen koskaan aikaisemmin tehnyt. (Kuva 8)

Siivosin myös työtilani. Selkeämpi työympäristö, selkeämpi mieli.

Tästä se alkaa.

(Kuva 8) Siinä se nyt on

17.1.2019

Pohdintaa väliseminaarissa teoksen kehystyksestä. Yksi iso kehys voisi toimia paremmin kuin kolme erillistä. Vähän tukisi paremmin ajatusta, että sisäelimetkin ovat keuhossa niin kuin ”yhdessä paketissa.”

Olisiko metalliplakaatti liian prameata?

Olisipa kohta tauko.

Keholleni ei myöskään ilmeisesti sovi paikallaan istuminen. Kipua kaikkialla.

21.1.2019

Aurinkoinen maanantai alkaa kovien pakkasten merkeissä. Onneksi on villasukat.

Tänään olen valottanut fotoetsaukset laatoille. Laitoin myös laattoihin akvatintat ja nyt odotellaan oksalakan kuivumista.

Epämääräinen pelko jäytää takaraivossa...Tähän mennessä kaikki onnistunut kohtuu hyvin, ehkä vähän liiankin hyvin...Jotenkin kuumottava odotus siitä, milloin niin kutsuttu uloste lentää tuulettimeen suihkukoneen nopeudella.

23.1.2019

Unohtui eilen tämä kirjoittaminen, mutta sain kaikkiin laattoihin syövytettyä 10 min akvatintat ja sudittua kovapohjat etsausta varten. Otin koevedoksenkin yhdestä laatasta ja se näytti ihan hyvältä. Tänään sitten etsausta tiedossa. Tykkään pitää työrytmin sujuvana, pysyy motivaatio paremmin, kun ei laiskottele. Varmuus on myös mukavaa, jos tapahtuu jotain odottamatonta (mikä ei ole tavatonta grafiikan kanssa), niin minulla on hyvin aikaa korjausliikkeille.

Takaliston puutuessa satulatuolissa istumisesta, on hyvä kehittää itselleen muuta puuhaa aina välillä. On tehnyt jo hyvän aikaa mieli maalata jotain abstraktia palettiveitsellä, vähän taukoa tarkasta grafiikan tihrustamisesta.

Rentouuttava puolen tunnin maalaussessio auttaa keskittymään paremmin grafiikkaan-kin. Hyödynsin samalla akryylimaalien jämiäni, mikä on myös plussaa.

Olen ylpeä perusteellisuudestani. Päätin tehdä taas yhden testilaatan, tällä kertaa keskittyen akvatintoihin. En viimeksi onnistunut tekemään täydellistä mustaa sokeriakvatintaan, joten tällä kertaa pyrin siihen. Kahden akvatintan päällekkäisyys tekee tehtävästä haastavan, mutta se vain lisää motivaatiotani onnistua.

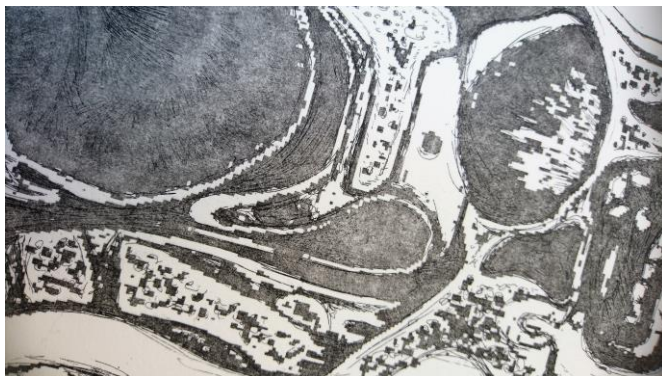
29.1.2019

Tuli pidettyä pitkä viikonloppu vanhenemisen kunniaksi. Tänään jatkuu jälleen kiivas puurtaminen grafiikan parissa.

Aloitin laittamalla kovapohjan sokeriakvatintan testilaatalle.

Ulkona sataa lunta. Voisin keittää teetä.

Ongelmia etsauksen kanssa. En ollut ilmeisesti painanut etsauspiikillä piirtäessäni tarpeeksi, joten lähes kaikki tekemistäni viivoista eivät syöpyneet kunnolla. (Kuva 9) Laitoin uuden kovapohjan ja kokeilen huomenna uudestaan. Päätin myös, että teen pää-laattaan uuden fotoetsauksen, sillä kuvan rakeisuus häiritsee minua. Onneksi on jo kovapohja valmiina kahdessa muussa laatassa, niin pääsen työstämään niitä odotellessa. Ei kaikki voi mennä putkeen.

(Kuva 9) Tässä esimerkki kököstä etsauksesta

Sokeriakvatintan testilaatta onnistui! Syövytin karkeaa akvatintaa 30, 35 ja 40 minuuttia, ja 40 minuuttinenkaan ei ylisyöplynyt! Sain mukavan mustan aikaiseksi.

Onnistumiset ja epäonnistumiset kuuluvat elämään. Tänään sain maistiaisia molemmista.

30.1.2019

Päätäväinen olo tänään. Tunnen ylpeyttä siitä, että maltoin aloittaa pää - laatan alusta, enkä tyytynyt keskivertoon jälkeen ja pikseliseen kuvaan. Aiemmin olen mennyt sellaisella ”close enough” – asenteella, mutta ei tällä kertaa!

Laitoin uuden positiivilakan puhdistetulle laatalle ja huomenna voisin tulostaa kalvoja, jos siltä tuntuu. Tai sitten jatkan keuhkojen etsaamista.

Ainiin ja etsausongelma varmistui, en ollut tosiaan painanut etsauspiikillä riittävästi piirtäessäni. Tämän päivän koevedokset aiheesta näyttivät siltä miltä pitääkin.

Kirjallisen tekeminen hermostuttaa...

En osaa kirjoittaa

En osaa päättää

En osaa aloittaa

Teenkö jonkun osuuden Da Vincistä? Entä Dalista?

Miten?

Olisiko se liian irrallinen osa päiväkirjan lomassa?

Onko pelkkä päiväkirja liian tylsä ja helppo?

1.2.2019

Koululla on hiljaista. Istun yksin työtilassani kuunnellen kahden eri kellon tikitystä. Taidan olla ainoa aamuvirkku koulun tässä päädyssä.

Eilen tein fotoetsaukset valmiiksi pää-laattaan. Olen erittäin tyytyväinen päätöksestäni aloittaa laatta alusta uudestaan, se näyttää nyt niin paljon paremmalta kuin aikaisemmin.

Nyt juon perinteisen aamuteeni ja luen hetken Harry Potteria, josta minulla on ollut taukoa intensiivisen työskentelyntahtini vuoksi. Välillä on hyvä vain rauhoittua hetkeksi.

Hörps

2.2.2019

Mielessäni pyörii kiehtova ajatus...Tässä tämä työ tuntuu etenevän kohtuu sujuvasti, niin voisin lisätä töihin vielä yhden laatan: Reliefin! Tarkoituksena olisi värityön päälle vedostaa viimeisenä reliefilaatta, se toisi työhön mielenkiintoista tekstuuria sekä kolmiulotteisuutta. Veisi työn vielä yhden askeleen korkeammalle.

Tämä on vain ajatus, voisin testata käytäntöä jälleen yhdellä testilaatalla.

Keskityn toki ensisijaisesti saamaan alkuperäisen idean kunnialla loppuun, reliefin toteutan vain, jos aika riittää.

3.2.2019

Sunnuntai. Ulkona on lumimyrsky.

Päätin tulla koululle työskentelemään, ja huiman 100 metrin koulumatkan aikana samaistun tarinoihin, joita sain kuulla vanhemmiltani heidän nuoruuden koulumatkoistaan. Ei tämä nyt kilometrien hiihtovaellusta järven jään yli sakeassa lumimyrskyssä voita (kesä teki reissusta vielä vaikeamman, sillä uiminen koko matkan oli vielä raskaampaa), mutta olihan tuo matka melkein yhtä haastava. Onneksi selvisin.

Ai että on muuten tyydyttävää laittaa kovapohjaa hyvällä siveltimellä, ei yhtäkään rannua! Olen vieläkin hieman hurmoksessa.

4.2.2019

Mukava aurinkoinen maanantai.

Sydänlaatan etsaukset onnistuivat hyvin, ei syöpymisongelmia. (Kuva 10) Kokeilin lisäksi pienelle sydänlaatalle toimisiko se reliefi. Tein linolevylle muutamia kaiveruksia, sillä sehän on vallan mainio ja nopea tapa tehdä reliefi. No, vedostin värivedoksen normaalisti, jonka jälkeen vedostin työn päälle linolevylle kaivertamani reliefin. No, eihän työstä erotu reliefi sitten yhtään. Paperin takaa erottaa kohokuvion, mutta etupuolelle ei mitään sellaista ole havaittavissa. Tulipahan kokeiltua tämäkin.

(Kuva 10) Tässä on esimerkki ei- kököstä etsauksesta

Huomenna laittelen laatoille sokeriakvatintoja. Tänään voisin vielä aloitella pää - laatan etsausta. Kaikki tuntuu olevan hyvällä mallilla. Päättäväinen ja tyyni olo. Toivottavasti saan pidettyä tämän tunnelman jatkossakin.

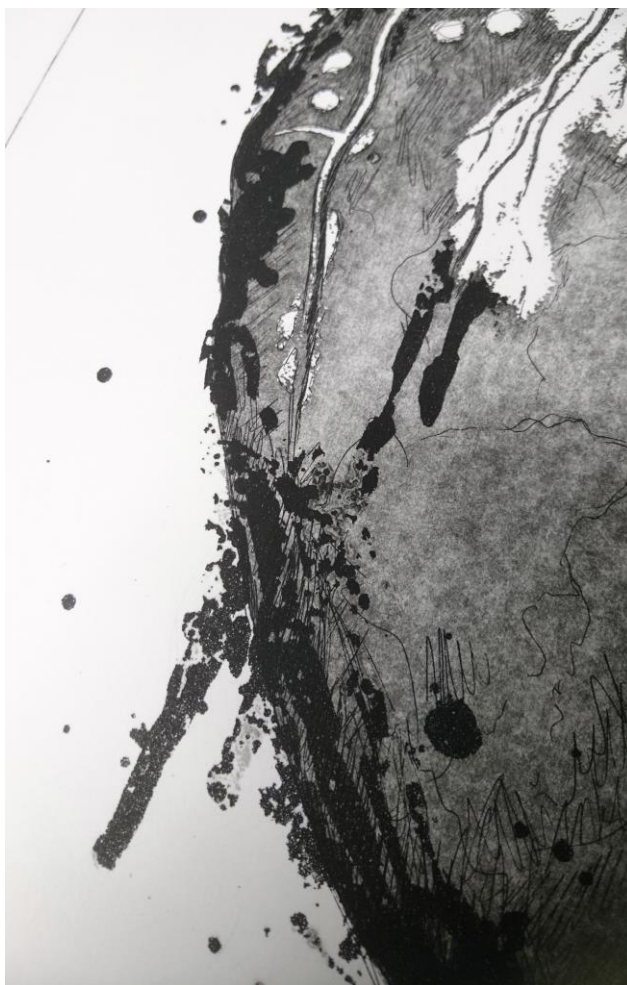
6.2.2019

Eilen ei tapahtunut mitään ihmeellistä. Etsaukset valmiina nyt kaikissa laatoissa ja sokeriakvatinta sydänlaatatassa syövytystä vaille valmis. Pelottaa tämän akvatintan

syövytys. Tämä on se vaihe, missä ei voi enää tehdä mitään korjausliikkeitä jos jotain menee pieleen. Toivotaan parasta.

Toivominen kannatti! Täydellisen mehevää mustaa! Onneksi tein testilaatan aikaisemmin sokeriakvatintasta, uskalsin nyt syövyttää sen 40 minuuttia ja se oli hyvä päätös! (Kuva 11)

Voisin nyt mennä pikkulauantain kunniaksi käymään kunniaoluella. Ehkä minä sittenkin osaan tämän jutun melko hyvin. Voitto.

(Kuva 11) Niin hyvää mustaa

7.2.2019

Huhhuh. Hidas aamu. Kunniaolut taisi venyä hieman myöhään eilen.

No ei se mitään, enköhän minä kuitenkin jotain tänään aikaiseksi saa. Laitan ainakin kahteen laattaan kovapohjat ja huomenna tai maanantaina pesen sokerit pois. Kaikki on hyvällä mallilla ja alan pikkuhiljaa uskoa omiin kykyihini.

8.2.2019

Sain pestyä sokeriakvatintalaatat ja maanantaina pääsen sitten syövyttämään. Mikäli kaikki sujuu niin kuin pitää niin pääsen ensi viikolla värilaattojen pariin.

Nyt Tampereelle viikonlopun viettoon.

11.2.2019

Epärealistista realismia kirjallisen nimeksi?

Akvatintojen laitto keuhko- ja päälaattoihin. Lievä ahdistus siitä, onko keuhkolaatan asettelu onnistunut...hieman liian alareunassa. No onnistunen mahdollisesti tasapainottamaan sitä myöhemmin lisäämällä esimerkiksi roiskeita työn yläreunaan. Katsoo nyt miltä työ näyttää, kunhan sokeriakvatintat valmiina.

Masentava räntäkeli. Väsyttää.

Korjasin keuhkolaatan. Pesin akvatintat, sokerin ja kovapohjan pois ja laitoin uudet sokeriakvatintat laatalle. Kuva näyttää nyt sommitelmaltaan paljon tasapainoisemalta. Usein pidetyt välikritiikit kavereiden kesken ovat erittäin hyödyllisiä. Tajusin korjata ongelman tässä vaiheessa, kun se oli vielä mahdollista. Pää-laatan sokeriakvatintasyövytykset onnistuivat odotetusti. Saatan lisääillä kuivaneulaa myöhemmin tuomaan syvyyttä.

Vielä pitäisi jaksaa mennä kauppaan. Hoih.

12.2.2019

Aurinkoisin päivä vähään aikaan.

Tänään ei ole tapahtunut juuri mitään. Lueskellut Potteria ja tehnyt yhden pienen väri grafiikan aikani kuluksi. Huomenna pesen sokerit pois keuhkolaatasta. Leikkasin myös värilaatat valmiiksi, joiden työstämistä pääsen myös aloittamaan. Jotenkin ärsyyntynyt olo laattojen leikkaamisesta. Mitkään laatoista eivät tunnu olevan millilleen saman kokoisia, mikä on äärimmäisen epätydyttävää. Eiköhän noista ihan hyviä kuitenkin tule, ei se niin tarkkaa ole, varsinkin, kun töissä on niin paljon kaikkea niin pientä kokoeroa laattojen välillä ei huomaa. Jotenkin ärsyttää vain. Ihan ilman syytäkin.

Löysin inspiraation kynttilästä. Omistan tuoksukynttilän, joka tuoksuu aivan puusaunalta. Annan itseni polttaa sitä melko harvoin, sillä pelkään sen loppuvan. Tänään ajattelin, että se olisi hyvä tapa poistaa tämän päivän outoa pahaa oloa. Suihkun jälkeen istuin sängylläni kynttilän palaessa ja vapauttaen minulle niin kodikasta ja rauhoittavaa tuoksuaan. Istuin noin 15 minuuttia hiljaisuudessa tätä kynttilän tuoksua haistellen, ja samalla ymmärtäen, kuinka paljon ikävöin saunaa. Sauna on minulle myös tärkeä paikka rauhoittua ja päästä pois ikävistä ajatuksista. Viikonloppuna pääsen onneksi saunaan. Voisin samalla ottaa muutamia kuvia saunasta ja toteuttaa jokusen grafiikan aiheesta.

13.2.2019

Tänään tuli mustavalkolaatat pääosin valmiiksi. Jotain pikkulisäyksiä saattaa vielä tulla, mutta aion päättää niistä vasta sitten, kun värilaatatkin ovat valmiita. Ylimääräistä aikaa on vielä runsaasti niin teen vielä kokeilua reliefin käytöstä esimerkiksi taustassa. Lisätekstuuri toisi jotain uutta työhön.

Se on varmaankin melko harvinainen stressinaihe, että pelkään olevani liian aikaisin valmis. Minä vain olen tehokas työskentelijä, kun pääsen vauhtiin. Suunnittelin tämän työn myös hyvin, että olen tähän mennessä ainakin ollut koko ajan hyvin kartalla siitä, mitä teen seuraavaksi. Ei siitäkään haittaa ole, että olen vetänyt motivaatiopuuskissani joka päivä 7-10 tunnin työskentelypäiviä. Jotenkin silti tuntuu siltä, etten haasta itseäni tarpeeksi.

Olenko tehnyt tarpeeksi?

19.2.2019

Alkaa tiivis työtahti vähän näkyä motivaatiossa. Tuli pidettyä taas pidempi viikonloppu. Ei se mitään, sain saunottua pariin kertaan ja rentouduttua. Pieni etäisyys työstä teki terää.

Tänään aloittelin värilaattojen akvatintoja. Sydänlaatan sainkin valmiiksi. Koevedos näyttää lähes identtiseltä pienen testiversion kanssa, mikä on siis erittäin hyvä juttu. (Kuva 12) En vain ole tottunut tällaiseen onnistumiseen ilman yllätyksiä. Outo fiilis. Jotenkin yllätyksellisyys kuuluu grafiikkaan. Ottaessani vedoksen tänään prässistä, ensireaktioni oli lähinnä ”no tämähän on juuri sellainen, kun odotin.” En ole varma pitäisikö vielä lisätä jotain. Ajattelin ainakin kokeilla värillistä taustaa pikkulaatalle. Joku pieni syövytysaika taustaan, jotta ainoat vitivalkoiset kohdat ovat sisäelimiissä itsesään, lisäten näin kolmiulotteisuutta.

(Kuva 12) Käytännössä vain suurensin aiemman suunnitelmani. Ohessa myös värikokeilu pikkulaatalle. (Kuva 13)

20.2.2019

Kyllä! Parit lisäsyövytykset molempien pikkulaattojen taustoihin teki työlle kerrassaan miellyttävän taustasävy. (Kuva 13) Kokonaisuus näyttää taustaväriä kanssa valmiimmalta ja kolmiulotteisemmalta. Että olen tyytyväinen siihen, että minulla on pieni versio työstä, johon testailla näitä juttuja. Helpottaa asioita kummasti.

Olen tyytyväinen. Kokonaisuus alkaa muodostua.

22.2.2019

Teeveden kiehumista odotellessa...

Eilen vedostin ensimmäisen koevedoksen pään värilaatasta. Lopputulos oli oikein miellyttävä. Enemmän oranssiin taivuttava ruskean sävy oli myös toimiva. Tänään aloitan keuhkojen värilaatan työstämistä ja teen taustoja muihin laattoihin. Saatan päästä melko pitkälle tänään.

Loppu häämöttää.

Pitäisi käydä Tokmannilla ostamassa sinolia, täpättiä ja kumihanskoja. Ulkona on vain niin pirun kylmä.

Se oli tuottelias päivä! 5/6 laatusta täysin valmiita. Viikonlopun tai alkuviikon aikana teen keuhkojen värilaatan valmiiksi ja se on sitten siinä!

Taidan pitää pienen hiihtoloman ja sitten pääsen vedostamaan.

Huhhuh, alkaa olla valmista.

25.2.2019

Tänään oli turhautumisen täyteinen päivä. Positiivinen puoli on se, että sain viimeisen värilaatan tehtyä. Negatiivinen puoli on se, ettei yksikään vedos näyttänyt siltä kuin piti. Turhauttavaa kun ottaa prässistä toista toistaan huonompia vedoksia. Varsinkin,

kun käytin laattojen hinkuttamiseen yhteensä yli kaksi tuntia. No, hätä ei ole tämän näköinen, luultavasti vika on vain minun huonoissa vedostustaidoissani eikä niinkään tekemissäni laatoissa. Yritän huomenna vielä kerran vedostaa laatat oikein huolellisesti, ja jos en vieläkään onnistu saamaan aikaiseksi sisuskalujani kutkuttavia vedoksia, olen valmis nöyrytmään ja pyytämään apuja vedostuksen saloihin itse mestarilta: Esko Railolta.

26.2.2019

Aika neutraali päivä. Otin uudet vedokset. Eivät olleet mitä pitää, mutta parempia kuin eilen. Lähden lomailemaan ja kouluun palatessani pyydän apua vedostukseen ja toivottavasti siihen liittyvät ongelmat selviävät.

Tavallaan vedoksiin tullut rustiikkinen ilme taustassa on ihan miellyttävä, mutta en pidä siitä, sillä tiedän, että sen ei kuuluisi näyttää tuolta.

4.3.2019

Terve taas. Mitään ihmeellistä ei ole lomailuni lomassa (heh olen hauska) tapahtunut. Kävin Hämeenlinnassa taidetarvikeliikkeessä ja ostin kellertävää vedostuspaperyä, johon voisin koittaa ottaa pari vedosta. Puhuin myös kehystäjän kanssa siitä, olisiko vedokset mahdollista laittaa yhteen isoon kehykseen. No, suoraan sanottuna ei. Kehyksen leveys tulisi kuitenkin olemaan n. 2 m, joka tarkoittaisi erittäin isoa lasia, isompaa, mitä heillä edes on. Pleksi taas tulisi järjestettömän kalliiksi ja vaatisi paljon tukirakenteita ollakseen tukeva. Joten kolme erillistä kehystä on vain järkevämpää. Metalliplakaatit haluan kehyksiin edelleen.

Onpas hyvää kaakaota.

5.3.2019

Tänään kirjallisen opponointi seminaaria. Mikä idea siinä on, että auditorion penkit on aina suunniteltava mahdollisimman epä mukaviksi... Olisiko sama suunnittelija kuin kirkoissa?

Onneksi on pullaa.

6.3.2019

Etsi joku toinen päiväkirja lähteeksi kirjallista varten. Pehmennä työpäiväkirjan ja johdannon rajaa jotenkin. Jotain tekstiä työpäiväkirjan jälkeen, jossa palataan johdannon sisältöön.

Kehyksen koko n. 80 x 70 cm

9.3.2019

Klo 00:10

Tuottelias ilta. Ostin vuoden domainin nettisivuille saadakseni ammattimaisemman nettisivun itselleni. Nyt nettisivujani pääsee ihastelemaan osoitteesta www.ottiliaroos.com

Heti perään tilailin vielä 250 kpl käyntikortteja, nyt on ammattimainen olo!

13.3.2019

Eilen palauduttu Kankaanpäähän. Maalasin eilen tilaustyötä, joten grafiikan saralla en päässyt eteenpäin. Pitkän tauon jälkeen tuntuu, että motivaatio on kadonnut täysin. Paperit likoamassa, ei vain yhtään tekisi mieli vedostaa. Toisaalta haluaisin saada vedokset onnistumaan ja asian pois päiväjärjestyksestä. Hävettää tämä saamattomuus.

No jaksoin sitten ottaa yhden vedoksen. Paskahan siitä tuli. (Kuva 14)

Parempi varmaan mennä kotiin ennen kuin rupean heittelemään tavaroita tai jotain muuta yhtä kypsää. Kiukuttaa. Railo lupasi ottaa huomenna vedoksen.

Jotainkin vain ihmetyttää ja masentaa se, että olen ilmeisesti tosi surkea vedostaja, vaikka olen tehnyt tätä vaikka kuinka paljon.

Pelottaa se, että joutuu aloittamaan kaiken alusta tms. Vaikka taustan epätasainen jälki ei pitäisi johtua laatasta... En olisi koskaan uskonut, että vedostusvaihe olisi se, missä kaikki menee pieleen.

(Kuva 14) Epätydyttävää epätasaisuutta

3.4 KEVÄT 2019

14.3.2019

Ulkona pyryttää. Tänään jännityksellä odotamme, saako Railo vedostettua laatoistani miellyttävän vedoksen. Jos ei, laatoille pitää tehdä jotain, mikä on aika pelottava ajatus. Jos kyllä, minun pitää opetella itse saamaan yhtä hyvää jälkeä aikaiseksi, mikä on vähemmän pelottava ajatus, vaikkei minulla ole hajuakaan, mitä olen tehnyt väärin tähän asti. Toivotaan parasta. Eiköhän tämä tästä jotenkin lutviudu.

Viimeisen Potterin lukeminen alkaa. On teeaika.

Löysin vanhan testilaatan viime vuoden keväältä, jossa olin kokeillut sydänidea, mutta taustan olin tehnyt erillisellä carborundum – laatalla. Siinä tausta näyttääkin ihan mukavalta ja tekstuurintäyteiseltä, joten miksen kokeilisi sitä tähänkin! Alumiini on kumminkin edullinen materiaalia ja tekniikka muutenkin nopea toteuttaa. Nyt pitäisi vielä saada varaston avaimenhaltija kiinni, että pääsisin käsiksi palaseen alumiinia.

Päiväkirjan mukana tullut kynä lakkasi toimimasta ennen kirjan täyttymistä. Olen pettynyt tähän suunnitteluun.

16.3.2019

Ulkona on kovin märkää. Koululla on hiljaista.

Tulin kokeilemaan carborundun-taustan toimivuutta työn kanssa. Vedos näytti itseasiassa kivalta. Värien kanssa tarvitsee ehkä vielä säätää. Sydän hieman liian pinkki.

20.3.2019

Kuvansiirto tehty kahteen muuhun alumiinilaataan. Myöhemmin tänään laitan carborundum-seokset laatoille niin pääsen testailemaan niitä huomenna. Tein myös värikokeilun pää – laatalla. Laitoin värilaatalle mustaa väriä, johon olin sekoittanut jonkin verran punaista. Avainlaatalle normaalisti neutraalia mustaa. Jännittävä värigrafiikka periaatteessa kahdella eri mustan sävyllä. Lopputulos näyttää aika hyvältä... Se ei kuitenkaan saa minua värisemään mielihyvystä, joten jotain hienosäätöä se kaipaa.

25.3.2019

Saamattomuuden tunne valtaa mielen. En ole kirjoittanut yhtä säännöllisesti kuin aiemmin, ja se harmittaa minua.

Tein minä tänään kuitenkin jotakin. Koevedoksen hyvin tummalla punaisella sekä mustalla, tulos melko miellyttävä. Kokeilin keuhkolaataan em. punaisenmustalla ja se näyttää hyvältä. Taidan päätyä tekemään kaikkiin töihin carborundum-taustan. En vain pysty vedostaman niin tasaista taustaa kuin haluaisin, ennalta-arvaamaton ongelma, että työn onnistuminen kaatuisi vedostamiseen. En ole varma, odotanko itseltäni

liikoja, vai miksi työ ei vieläkään tunnu täydelliseltä... Oloni on keskinkertainen, enkä halua laittaa esille teosta, joka on keskinkertainen...Turhauttavaa. En tiedä mitä tehdä. Pelkään, että olen pilannut työn laittamalla alun perin akvatintan taustaan...Olisi vain pitänyt pitää tausta valkoisena, työ olisi ollut paljon raikkaampi niin. Ei sille enää mitään voi. Katsotaan mihin ratkaisuun päädyn. Ahdistaa.

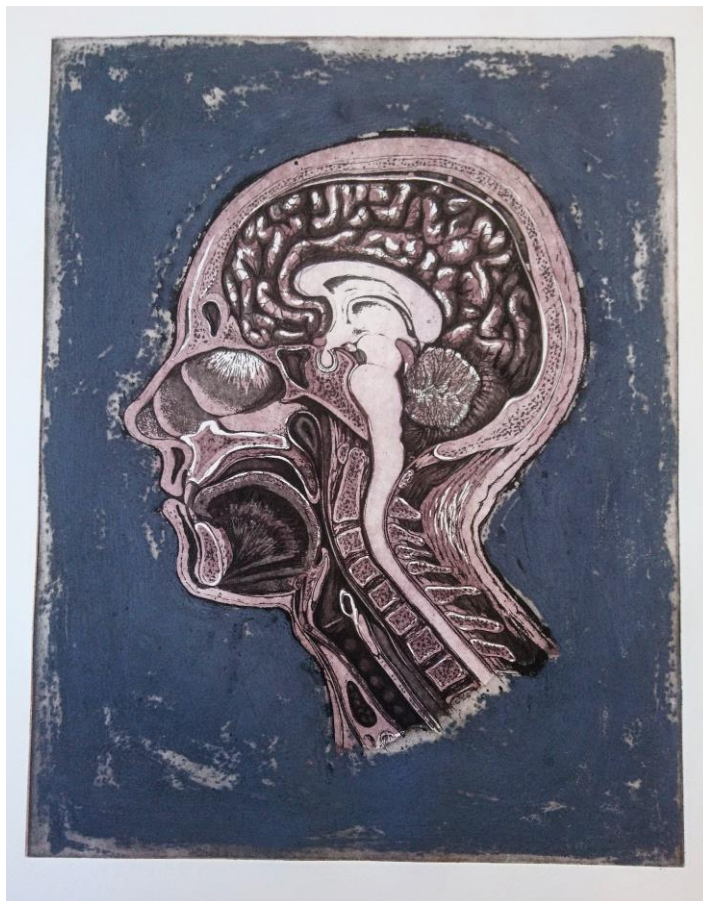
26.3.2019

Tänään luvassa erilaisia värikokeiluja. Onneksi on vielä aikaa, niin voin testilla eri vaihtoehtoja, vaikka useamman viikon, jos en muutoin ole tyytyväinen.

Ihan kiva, että aurinkokin paistaa yhä useammin, ainoa miinus on tosin se, että se kuitenkin muistuttaa alati lähestyvistä keväistä ja näin myös lopputyönäyttelystä. Jopa tällainen viilipyty(hah!) alkaa pikkuhiljaa tuntemaan pientä stressiä. Vaikka olenkin työn kanssa hyvässä vaiheessa, niin silti ahdistaa, sillä en ole saanut vielä yhtäkään ytimiäni värisyttävää vedosta aikaiseksi.

Ehkä rauhoitan mieleni ennen vedostamisen aloittamista, lukemalla muutaman sivun Harryn seikkailuista taikamaailmassa. Kuppi teetä ei ole myöskään koskaan vahingoittanut ketään. Sikäli kuin minä tiedän.

Harmaa ei ollutkaan yhtään hullumpi ajatus carborundum – taustaan. Näyttää itseasiassa melko hyvältä. Tulee jotenkin betonin tuntua taustaan, mitä en pane pahakseni. (Kuva 15)

(Kuva 15) Mielenkiintoista

27.3.2019

Sain hyviä vinkkejä ryhmäkeskustelun jälkeen. Voisi olla hyvä idea laittaa töiden taustoihin vielä yksi akvatinta hieman pidemmällä syövytysajalla. Aion myös tehdä akvatintasta melko karkean, vedostuskin helpottuisi. Mikäli tämäkään kikka ei saa taustasta sellaista kuin haluan, niin pysyn carborundum-ideassani. Sen kun voi aina vain vedostaa työn päälle. Ärsyttävää kun pitää ruveta säätämään näin lähellä loppua. Pakko jak-saa.

2.4.2019

Tänään on päätöksien aika. Keskustelin Railon kanssa ja hän kertoi minulle, että taustan akvatinta näyttää siltä, miltä pitäisikin. En vain ole tottunut näkemään viiden

minuutin akvatintaa noin suurella pinta-alalla, niin tuota vaihtoehtoa en tullut edes ajatelleeksi... Olen tainnut olla liian itsekköinen ja etsiä ongelmia paikoista, joissa niitä ei edes ole. Katselin nyt uusin silmin aiemmin ottamiani vedoksia, eivätkä ne edes ole niin huonoja, kuin olen antanut itseni uskoa. Tutkin kaikkia väri vaihtoehtoja, joita olen tähän mennessä testannut ja totesin pitäväni eniten lähes mustavalkoisesta versiosta. Väri laatalle mustan sekaan hieman punaista. Otan tänään kaikista laatoista vedokset tuolla ”väri” yhdistelmällä ja toivon, että olisin vihdoinkin tyytyväinen. Onneksi en ruvennut suin päin tekemään uusia akvatintoja taustoihin. Lopputulos olisi helposti ollut vielä sotkuisempi kuin nyt.

Paperit kostumassa. Kuppi teetä ja ei kun vedostamaan!

3.4.2019

Kolme vedosta eilen, tänään olisi tavoitteena saada samanlainen setti aikaiseksi.

Alkaa se kevät sieltä hiipiä pikkuhiljaa. Taivaan sini sointuu hyvin silmäpussieni sävyihin.

5.4.2019

Onneksi sain tiistain ja keskiviikon aikana tehtyä jokaisesta työstä yhteensä kaksi onnistunutta vedosta, jotka makaavat nyt onnellisina painon alla. Ainakin on nyt ne sitten valmiina, itse kun sain tässä hankittua itselleni kevätflunssan, niin jää nähtäväksi kuin kauan menee, että pääsee taas vedostamaan.

Niin paljon teetä.

10.4.2019

Kyllä se lenssu taitaa olla nyt voitettu. Tänään en rupea vielä vedostamaan, maalaan sen sijaan tilaustyötä, jotta sen saisi pois päiväjärjestyksestä. Viime viikolla ottamani

vedokset vaikuttavat ihan hyviltä, kyllä se vedoksen suoruus ja siisteys vaikuttaa aika paljon lopputulokseen. Ei enää pelkkiä koevedoksia.

Työtiloissa vallitsee hiljainen puurtamisen meininki.

11.4.2019

Turhauttavaa kun aina tuntuu löytyvän jotain pikkuvikoja. Laitoin vedokset riviin seinälle ja huomasin, että pään vedos on vaaleampi kuin kahden muun. Taidan yrittää vedostamalla vaalentaa hieman sydäntä, jotta kokonaisuus olisi tasapainoisempi. Keuhkot saattavat pysyä tummempina, mutta työn ollessa keskellä, se ei tule häiritsemään. Olisin halunnut viedä työt viikonloppuna kehystettäväksi, joten tämä havainto ärsyttää.

Otin jokaisesta työstä vielä yhdet vedokset, tällä kertaa vaaleammat ja rusehtavammat. En ole varma, ovatko versiot hieman liiankin vaaleita, katson huomenna, miten vedokset toimivat vierekkäin, tai voinko esimerkiksi yhdistellä eri vedoksia kokonaisuudeksi... Huomenna se nähdään.

Pikkuhiljaa alkaa kiinnostus ja jaksaminen koko työn suhteen hiipua. Haluaisin vain nähdä teokset jo valmiina kehyksissään. Vielä vähän aikaa pitää jaksaa.

15.4.2019

Kuukausi ripustukseen.

Nyt se on tehty. Työt on viety kehystettäväksi.

Valitsin lopulliseksi kokonaisuudeksi kolme toisistaan eroavaa vedosta. Katselin töitä seinään kiinnitettynä pari päivää, joiden aikana tein päätökseni: Se on siinä.

Käyn vielä teetättämässä metalliplakaatit erikseen kultasepän liikkeessä, sitten kaikki on jotakuinkin valmista.

Nyt ei voi muuta kuin odottaa, että kehystäjä lähettää viestiä, että teokset ovat noudettavissa.

Olen valmis.

23.4.2019

Viimeinen Potteri kaluttu loppuun. Ympyrä sulkeutuu. Luin kirjasarjan viimeksi silloin, kun hain tänne Kankaanpäähän opiskelemaan.

4 LOPPUSANAT

Yksi asia, mistä huomasin nauttivani tämän prosessin aikana, oli päiväkirjan kirjoittaminen. Aluksi tuntui hieman typerältä kirjoittaa mitä pienempiä yksityiskohtia ympäristöstä tai vaikkapa säästä. Päivien kuluessa aloin kuitenkin rentoutua ja antaa itseni kirjoittaa, niin kuin halusin, merkintöjen tarpeellisuutta sen enempää miettimättä. Halusin antaa niin rehellisen kuvan tästä prosessista kuin suinkin, ja jos teen juonti tai lumisateen mainitseminen tuntui minusta oleelliselta asialta sinä päivänä, niin siitä minä silloin kerroin. Päiväkirjan kirjoittaminen muodostui minulle rituaaliksi. Aamuisin, kun saavuin työtilalleni yleensä siinä kymmenen aikoihin, minulla oli tapana laittaa heti vedenkeitin päälle ja juoda kuppi teetä samalla kun kirjoitin ylös, mitä aion sinä päivänä tehdä tai miten edellisen päivän hommat olivat sujuneet. Kannoin tätä vihkosta mukamani, minne meninkin, siltä varalta, että minulle tulisi mieleen ajatus, jonka tunsin ansaitsevan paikan sen sivuilta. Olen tyytyväinen, että olin näinkin säännöllinen ja tunnollinen merkintöjäni kirjoittaessani. Tyypillisesti olen ihminen, joka helposti jättää asiat puolitiehen, kun kiinnostus tuntuu aina hiipuvan johonkin heti alkumetreillä. Jostain syystä tällä kertaa niin ei kuitenkaan käynyt.

Niin kuin varmasti me kaikki, myös minä olen aika ajoin hieman hätähouso töitä tehdessäni, mikä saattaa joskus vaikuttaa negatiivisesti työn lopputulokseen. Kirjoittaessani huomasin kuitenkin harkitsevani jokaista liikettäni paljon huolellisemmin kuin aikaisemmin, varmaankin johtuen siitä, että kirjoitin suunnitelman yleensä ylös ennen

kuin aloin suorittamaan. Päiväkirjan kirjoittaminen voisi olla minulle hyvä tapa tulevaisuudessakin.

Entäpä itse lopputyö? No, ainakin opin sen, että vaikka kuinka hyvin mieltii ja pohtii ja suunnittelee, ei kaikki silti mene niin kuin on itse ajatellut. Minähän ylimielisenä ihmisenä ajattelin, että olisin suurin piirtein joulu-tammikuun vaihteessa ollut työn kanssa valmis, kun olen niin nopea ja tehokas ja tuottelias ynnä muuta sellaista. Eihän se ihan niinkään mennyt, kuten tässä on jo aiemmin tullut huomattua. Mutta ei se mitään, valmista tuli hyvissä ajoin eikä jäänyt liian pahaa makua suuhunkaan. Innolla vielä odotan, että saan nähdä, miltä työt näyttävät kehystettyinä. Kaiken kaikkiaan tämä on ollut opettavainen kokemus, niin kirjoittamisen kuin työskentelynikin osalta. Enempää en halua tähän loppuosioon ruveta tätä kokemusta puimaan, aika hyvän kuvan saanee päiväkirjasta, jota rakas lukija, olet varmasti saanut lukea jo riittämiin. Kiitos seurasta.

”Kaikki oli hyvin.”

(Rowling, 2007)

LÄHTEET

CBS Sunday morning, 2017, The Genius of Leonardo Da Vinci, Youtube
<https://www.youtube.com/watch?v=KJboCFa4iVQ>

Dali, S , 1964, Neron Päiväkirja, s.106, Wsoy

LaepäVika, 2016, Myday-Haaste, Youtube
<https://www.youtube.com/watch?v=r5T3ShCT31Q>

Lahdensuu, L, 2009, Leonardo Da Vinci-Työpäiväkirjat, Teos

Pietiläinen, K, 2009, Päiväkirja terapian välineenä, Terveyskirjasto
https://www.terveyskirjasto.fi/terveyskirjasto/tk.koti?p_artikkeli=onn00156&p_teos=

Rowling, J.K, 2007, Harry Potter ja kuoleman varjelukset, Tammi

Wikipedia, farssin määritelmä
<https://fi.wikipedia.org/wiki/Farssi>